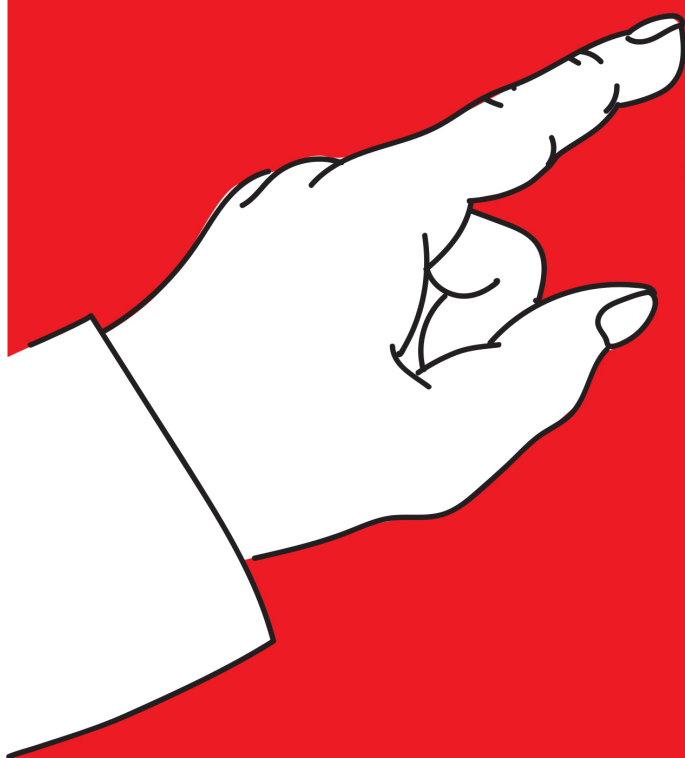

RUI ZINK

INSTALACE
STRACHU

**INSTALACE
STRACHU**

RUI ZINK

**INSTALACE
STRACHU**

nakladatelství
BOURDON

*Com o Apoio da Direção-Geral do Livro,
dos Arquivos e das Bibliotecas/DGLAB e do
Camões, Instituto da Cooperação e da Língua
I.P. /Camões, IP - Portugal*

A INSTALAÇÃO DO MEDO

Copyright © Rui Zink

e Porto Editora S.A. (2023)

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Martina Čáslavská

Původní obálka © André Cardoso

/Porto Editora S.A.

ISBN: 978-80-7611-179-0

Strach má velké zuby (o strašení, Karkulce a moderních technologiích)

Instalace strachu, kniha portugalského spisovatele Ruie Zinka, je důmyslným podobenstvím portugalské společnosti roku 2012, kdy byla poprvé vydána. Je to však i podobenství celosvětové společnosti na začátku aktuálního tisíciletí.

Strach nás v různých podobách provází od pradávna – naši předkové se báli dravých zvířat, přírodních úkazů, hladu, bolesti, nemoci, nepřátel a smrti. Snažili se ho potlačit pomocí ohně, stavbou opevnění, bojem, nejrozumnějšími léčebnými metodami a prováděním ochranných, děkovných a pohřebních rituálů. Lidský prožitek strachu se od pravěku příliš nezměnil. Co se ovšem změnilo, je naše reflexe této zkušenosti a stále se zdokonalující způsoby jeho překonávání. K magickým rituálům a votivním předmětům se postupně přidaly mýty předávané nejprve orální a později písemnou formou. Tradované a stále opakované příběhy představovaly cyklický a stabilní svět, ve kterém má člověk své pevné místo, pokud nečiní nic zakázaného, a naopak následuje to, co je mu doporučeno. K mytologickému výkladu světa se později přidal výklad filozofický, který se nesnažil předložit jen jednu univerzální pravdu a nabídl různé cesty k jejímu hledání. Další

opěrný systém v boji se strachem nabízí věda. Předkládá otázky, stanovuje metody, argumentuje a dochází k výsledkům. Její jednotlivé obory jako biologie, sociologie či psychologie přicházejí s vlastními definicemi strachu. Strach je přirozená reakce organismu, která umožňuje rychle vyhodnotit možné nebezpečí a je nezbytná pro přežití. Strach je považován za stav mysli, a tudíž je potřeba odhalit jeho původ a doporučit způsoby, jak se s ním vypořádat. Obecně je žádoucí rozeznat co nejvíce nejrozumnějších druhů strachů, úzkostí, obav a fobií a snažit se eliminovat jejich spouštěče.

Jsou období, kdy je strach záměrně vyvoláván v celých společnostech a ta jsou pak snáze ovládána. Strachu se využívá ve zprávách v médiích, při ekonomických spekulacích a během politických kampaní. A o všemožných druzích strachu hovoří již do mnoha jazyků přeložená próza *Instalace strachu* (Instalação do medo, 2012) od současného portugalského spisovatele, výtvarníka, scenáristy a esejisty Ruie Zinka.

Mezi komiksem a románem

Rui Barrera Zink se narodil v roce 1961, tedy ve stejném roce, kdy začaly koloniální války v afrických zámořských provinciích náležejících Portugalsku. Nejprve v Angole a během tří let se rozšířily do Mosambiku a Guineje-Bissau. V letech 1933–1974 byl v Portugalsku u moci ultrapravicový autoritářský režim známý jako Nový stát. V jeho čele stál až do roku 1968 diktátor António de Oliveira Salazar, kterého po odstoupení na šest let nahradil Marcello Caetano. Silně nacionalistická a patriarchální propaganda Nového státu, kromě zastrašování tajnou policií PIDE, stavěla na heslech „Bůh, vlast, rodina“. Portugalsko, po desetiletí záměrně izolované od Evropy, se snažilo posílit národní hrdost a sebevědomí falešným obrazem prosperujícího impéria, které kromě Evropy sahalo i do Afriky a Asie. Zarputilé udržování těchto území se v závěru režimu stalo jeho hlavní politickou ambicí. Jihoevropská země nechtěla přistoupit k procesu dekolonizace ani pod nátlakem OSN, ani po sílících guerillových ozbrojených bojích organizovaných na africkém území. Narůstající tlaky a všeobecná nespokojenost v samotném kontinentálním Portugalsku vedly v dubnu 1974 k nenásilnému vojenskému puči známému jako Karafiátová revoluce. Jméno získala po karafiátech, které si

vojáci vkládali do hlavní zbraní na znamení, že nebudou střílet do civilistů.

V té době bylo Ruiovi Zinkovi třináct let a čekaly ho další roky v nyní již demokratických vzdělávacích institucích nezatížených ideologií Nového státu, stejně jako další autory a autorky jeho generace, mezi něž patří např. Pedro Paixão, Inês Pedrosa nebo Luís Carmelo.

Magisterský titul ze studií portugalské lidové kultury a literatury získal Rui Zink na Universidade Nova v Lisabonu v roce 1989, kde o devět let později obhájil průkopnickou disertaci o relativně novém žánru na pomezí výtvarna a psaného slova – o komiksu. Poprvé tak někdo v akademických kruzích hovořil o komiksovém umění Antónia Jorge Gonçalvesa, Luíse Loury, Sary Ferreiry nebo Ricarda Andradeho. V devadesátých letech působil nejprve jako středoškolský profesor, poté jako odborný asistent na Michiganské univerzitě. Během práce na univerzitě v Massachusetts získal v roce 2010 docentský titul a dodnes jako vědec i pedagog působí zpět na své alma mater v Lisabonu. Mezi lety 2011–2019 působil na portugalském oddělení Middlebury College ve Vermontu, kde jako spisovatel přednášel o tvůrčím psaní.

Lisabonský patriot Rui Zink od mládí přirozeně tíhl k levicově smýšlejícím kolektivům, jelikož jejich ideje navazovaly na bývalý dissent stojící proti Novému státu. Představy spole-

čenské rovnosti, nevíra v konzum a nadvládu peněz jsou oblíbenými motivy Zinkových děl i v současnosti.

Zink od mládí spolupracuje s různými médii, zajímá ho rovněž performativní umění, účastní se nejrozličnějších uměleckých či aktivistických happeningů. Je známý svým svérázným až excentrickým vystupováním, stejně jako vyhraněným smyslem pro absurdní humor. Má velmi zajímavý facebookový profil, kde zveřejňuje žertovné básně, politické glosy či ironické šlehy namířené proti aktuální politické situaci, portugalské i světové. Na portrétních fotografiích se neváhá mračit, šklebit nebo si dát do koutků úst jádra kešu ořechů připomínající kly.

Akademický zájem o komiks a o prolínání kresby a textu vyústil ve vlastní uměleckou tvorbu, v níž dle vlastního vyjádření „rád zkouší magii slov mimo čistý papír“. K výtvarnému umění mají vztah jeho první díla jako *Pornex* (1984), který vznikl ve spolupráci s Albertem Pimentou a jehož podtitul tvrdí, že se v něm rozebírají texty dokumentující portugalskou experimentální pornografii. S Fernandem Aguiarem v roce 1986 vytvořili přes třicet metrů dlouhý artefakt připomínající obal románu nazvaný *A escada de pedra* (Kamenné schody). Artefakt, po kterém bylo a je možné chodit či skákat, je uložený v Centru moderního umění Gulbenkianova muzea v městčku Figueira da Foz ve středním Portugalsku.

V lednu 2009 navštívil Rui Zink Českou republiku, kde se zúčastnil Festivalu spisovatelů Praha. Do autorského medailonku uvedl, že má druhý dan v karate, což osobně považuje za celkem působivé. Dále o sobě například uvádí, že když je sám, rád se obléká do ženského prádla, aby tak lépe porozuměl ženám.

Pro divadlo napsal mnoho her, například *Život a dílo Francisca Žappy* (1985), s tím, že se jedná spíše o záležitost vhodnou k pouliční performanci. Nejlépe se jí zhostil divadelní soubor Felizes da Fé Criador, se kterým dlouhodobě spolupracoval.

Ryze literárním debutem byla próza *Hotel Lusitano* (1987) následovaná souborem povídek *A Realidade Agora a Cores* (Současná realita v barvách, 1988). Z dalších děl je možné vybrat román *Homens-Aranhas* (Pavoučí lidé, 1994) nebo v zahraničí oceňovaný text *Apocalipse Nau* (Loď apokalypsa, 1996). Novela *Dádiva Divina* (Božský dar 2004) byla oceněná portugalským PEN klubem. Z roku 2015 je román *Ossó* (Kost, 2015). O čtyři roky později vydal Rui Zink *Manual do Bom Fascista* (Manuál dobrého fašisty, 2019), který si kladl otázku, zda ještě ve dvacátých letech druhého milénia si v sobě stále neseme cosi ze zvrácené fašistické ideologie. Nebo zda a v jakých podobách se fašismus nachází v našem okolí. Pomocí mrazivě humor-né příručky o stovce lekcí k výchově „řádného

fašisty“ reagoval na vzrůstající ultrapravicové tendence v Evropě, Portugalsko nevyjímaje, a na potřebu reflexe současného světa. Jedním z posledních děl je zatím bohatě ilustrovaná próza *O avô tem uma borracha na cabeça* (Dědeček má v hlavě vygumováno, 2020). S notnou dávkou empatie a překvapivého humoru je zde tematizovaná plíživá ztráta paměti způsobená stárnutím. Dědečkovi se vzpomínáním a novým sebeuvědomováním pomáhá bezelstný vnuk, který často s dětskou upřímností klade palčivé otázky. Poselstvím knihy je skutečnost, že láska je mnohem silnější než zapomínání.

Rui Zink přeložil také několik knih z angličtiny, například dílo svého oblíbeného Američana Matta Groeninga, mimochodem jednoho z tvůrců slavného animovaného seriálu *Simpsonovi*, se kterým ho navíc pojí zájem o společensko-kritickou esejistiku.

Katalog různých strachů

Instalace strachu je experimentální próza s mnoha prvky shodnými s absurdním dramatem. Rychle se střídající jednověťe až jednoslovné dialogy jsou rozepsané částečně jako scénář včetně režijních pokynů. V díle se objeví pouze tři postavy a chlapec, který ale většinu děje prospí, a má tak status spíše rekvizity.

Příběh začíná zazvoněním u dveří. Blíže necharakterizovaná a nepojmenovaná žena, která je společně se synem doma, uslyší zvonek, otevře dveře a na prahu spatří dvojici cizích mužů. Jsou jimi seriózní Carlos v obleku a bodrý Sousa v montérkách a oba si nesou své atributy, aktovku s lejstry a brašnu s náradím. Carlos ženu informuje, že jí do bydliště přišli nainstalovat strach. Údajně tak činí všude, ve jménu pokroku a pro blaho země. Žena, která matně tuší o podobném vládním nařízení realizovaném po celé zemi po dobu sto dvaceti dní, je po chvílce neochotného váhání nucena pustit oba muže do bytu. Synka ještě před otevřením dveří prozíravě zamkne na záchodě a doporučí mu se nijak hlasitě neprojevovat.

V pravdě beckettovští Carlos se Sousou se pustí do práce, během které nepřestávají mluvit. Carlos určuje témata hovoru, Sousa přitakává a hovor vyplňuje podrobnostmi. Ženu navzdory smršti otázek nenechají často ani dokončit větu

a dávají jí najevo, že odpovědi delší než klasické „ano“ a „ne“ je vlastně nezajímají. Navzdory její vůli a odpovědím si argumentaci vždy zvolí sami a jsou maximálně přesvědčení o své pravdě. Chvílemi se až opájejí vlastní výřečností, sami se chválí za trefné definice či přiléhavá zhodnocení situace. Žena je, zejména zpočátku, výrazně pasivní a nacházíme věty-pokyny pomyslného režiséra, jako „žena se nepokouší pochopit, co přesně instalace obnáší“ nebo „žena mluvit nechce“. Žena pravděpodobně tuší, snad ze zkušenosti s nějakým autoritářským režimem, že změnu situace by její reakce stejně nepřinesla, ba naopak by mohla vše zhoršit. Ostatně muži se ji více či méně důmyslně snaží nachytat, aby vyjádřila nějaký „podvratný“ nesouhlas se stávajícím řádem či pronesla něco o nesmyslnosti instalace strachu.

Během fyzické instalace údajně kvalitní technologie, jejíž součástí jsou kabely, reflektory, promítačka videí i hologramů, reprobedny a jakýsi ovladač nazvaný Nástroj změny, se muži snaží ženu vystrašit. Obšírně a ze všech možných úhlů proberou strach ze zlých lidí, z jedovatých a nebezpečných zvířat, z nestabilních finančních trhů, z nefungujícího politického uspořádání, z duševní lability. Jsou zmíněny i strachy dětí z pohádkových bytostí, z odloučení od rodičů, z hladu. Jen částečně odlišné jsou strachy dospělých plynoucí z hypotetické ztráty

majetku, svobody, zázemí, vlasti, kde oba muži neopomenou nevzrušivě zdůraznit, že „překračování hranic je smrtelné“.

Chvillemi Sousa s Carlosem ženu až psychicky mučí. Je postupně vystavena tmě, hrůzostrašnému šepotu, promítaným sugestivním prezentacím a hologramovým vizualizacím. Vše údajně proto, že strach tiší, a dokonce i léčí. Dominantnější Carlos obviňuje ženu z nezodpovědnosti za to, že otevřela dveře svého domova cizím mužům, a hned vzápětí se ji pokouší přistihnout u nesouhlasu se systémem. Postupně se zamotává do svých teorií, protiřečí si, jeho dlouhé monology připomínají vyprázdněné politické projevy. Okouzlen vlastní důležitostí ženě sáhodlouze vysvětluje různé banální skutečnosti, například definici sonetu. Postupně oba muži říkají již vyložené nesmysly: „Had.“; „Jedovatý.“; „Štír.“; „Jedovatý.“; „Mutant s chlapdly místo očí.“

Textem se prolíná pohádka *O Červené Karkulce* se všemi psychoanalytickými výklady poukazujícími zejména na bezcitnou matku, která nechala Karkulku odejít. Najdeme ale i aluze na další klasické pohádky společné evropskému prostoru, *O Jeníčkovi a Mařence* nebo o zlých obrech. V dialogu dvou instalatérů strachu se objevují a zase mizí Vladimír s Estragonem, stejně jako orwellovské vize. Zmíněné fragmenty pseudonáboženských textů varují před peklem,

stejně jako před vyšším dobrem zneužívaným pro vědecké účely, přesahující ovšem etické normy. Jednou pasáží probleskuje nacionalistická a xenofobní rétorika, která na základě vykonstruovaných generačních sporů plánuje eliminaci důchodců. Levicové ideje pak prosakují částí textu, kde autor varuje před kapitalismem, konzumem a globalizací. Obě mužské postavy jen tak mezi řečí pronesou cosi o důležitosti strachu, protože strach je poučný a také je sexy. Rovněž se oba navzájem ujišťují, že strach byl již dávno ustanoven jako filozofická kategorie. A oni, jako znalci této kategorie, pak snadno rozliší různé odnože strachu: tradiční, úctyhodný, osvědčený, přirozený.

V knize se setkáváme s erudovanými, ale zároveň absurdními dialogy ústřední dvojice spolupracovníků, které představují širokou škálu projevů, od lichotivých po vzdělávací či výhrušné, až k stylu evokujícímu výslech před soudem, připomínající postmoderní román *Co tvrdí Molero* (O Que Diz Molero, 1977; česky vydáno v roce 2007 v překladu Vlastimila Váněho). Tento román tvoří rozhovor dvou pánů, kteří se na základě důkladné zprávy jistého Molera baví o životě jednoho záhadného chlapce.

Během pandemie covidu-19 objevili příznivci lusofonní literatury silnou spřízněnost *Istala-ce strachu* s románem *Slepota* (Ensaio sobre a Ce-

guiera 1995; česky vyšlo v roce 2010 v překladu Lady Weissové) od Josého Saramaga, jediného portugalského nositele Nobelovy ceny za literaturu. Čtenáři a čtenářky snad nacházeli útěchu v až děsivě vizionářských textech, v nichž je část obyvatel rovněž zasažená smrtícím virem, který se šíří pouhou blízkostí mezi rizikem neznalými osobami. Zatímco ve *Slepotě* jde o epidemii bílé slepoty, v *Instalaci strachu* jde o případy jakýchsi vnitřních autoexplozí. Rui Zink k vyvolání strachu využívá ve své knize kombinaci všeho, co je pro současnou společnost snad nejděsivější: smrtícího viru a atomové bomby. Postava Carlose lakonicky poznamenává, že epidemie je vůbec tou nejlepší příležitostí k očekávání „projevů dobré vůle“ od ostatních.

Divadelní zpracování *Instalace strachu* v režii Františka Listopada

František Listopad byl spisovatel, básník, novinář a divadelní režisér narozený v Československu. V roce 1948 emigroval do Francie a od roku 1959 pod poportugalštěným jménem Jorge Listopad trvale žil v Portugalsku. Pracoval v televizi RTP, přednášel na univerzitách a v devadesátých letech minulého století byl dokonce ředitelem portugalského Národního divadla Dony Marie II. v Lisabonu. S tímto divadlem se rozloučil v roce 2012 inscenací *Meu tio Jaguar* (Můj strýc Jaguar), jejíž předlohou bylo dílo věhlasného brazilského romanopisce Joãa Guimarãese Rosy. V roce 2014, u příležitosti čtyřicátého výročí Karafiátové revoluce, si ve svých dvaadevadesáti letech troufl na adaptaci *Instalace strachu* do divadelní podoby. Hra měla premiéru v březnu téhož roku a hrála se v lisabonském Městském divadle svatého Luise. V rolích Carlose, Sousy a ženy z bytu se představili přední herci souboru: Diogo Dória, José Artur Pestana a Joaquina Chicau. Divadelní kus nebyl publiku nabídnutý na obvyklém jevišti, ale ve stísněných podmínkách upraveného suterénu, aby se umocnila žádaná atmosféra a částečně se divákům nepohodlně sedícím na skládacích plastových židlích „nahnal strach“. František Listopad byl pověstný realizacemi svých her

v plenéru a na neobvyklých místech, jakými jsou opuštěné doky, náměstí nebo například vodárenská věž. Na okraj je nutné poznamenat, že již před uvedením adaptace *Instalace strachu* byli Rui Zink a Jorge Listopad přáteli a navzájem obdivovali svou tvorbu. (František Listopad zemřel v Lisabonu v roce 2017.)

Těsně před premiérou *Instalace strachu*, 6. března 2014, poskytl František Listopad rozhovor, zveřejněný pod názvem „Jorge Listopad: a experiêcia do medo“ (Jorge Listopad: zkušenost se strachem) pro *Jornal de Letras*. Novinářce Carolině Freitas vysvětlil, proč jej Zinkova próza oslovila natolik, že se rozhodl pro adaptaci: „Žijeme ve světě, který stále více funguje prostřednictvím strachu. Ať už přirozeného, nebo uměle vytvářeného. V této hře strach přichází z rukou dvou mužů, kteří se objeví v domě ženy, aby jej nainstalovali, podobně, jako když někdo instaluje plyn nebo elektřinu. Ta je, opět ze strachu, pustí dovnitř a od té chvíle vzniká mezi oběma muži a ženou, která žije sama s dítětem, velmi vyhrocená situace. [...] Název mě zaujal hned. Je extrémně provokativní a aktuální. Trefně poukazuje na to, co s námi dělá strach. Jedná se o politické, poetické, totální dvorní drama.“ Na závěr rozhovoru přidal doporučení, že pokud vám někdo zazvoní na zvonek a řekne, že přichází instalovat strach, neotvírejte mu.

Ten, kdo seje strach, se sám začne bát

Během instalace strachu ženě mluví Carlos a Sousa o tom, že mají na starost pouze počáteční, stodvacetidenní fázi jinak dlouhodobého, nepřetržitého a snad i věčného procesu. Žena po prvním otřesu začne svým chováním i prostřednictvím krátkých odpovědí taktizovat a snaží se situaci zvrátit ve svůj prospěch. Podvědomě přichází na známé pravidlo, že reakcí na ohrožení je útek, nalezení úkrytu či boj. Žena se rozhodne bojovat a střídá muže ve vedení monologu. Strach již byl totiž nainstalován a nezbývá než parafrázovat instrukce obou odborníků: samotná bytová instalace je nedlouhý proces, urychlený používáním stále dokonalejších technologií. Opravdu nám však pomáhají a zlepšují život? Hotová instalace totiž funguje tak, že „strach má být zapnutý, i když je zrovna vypnutý.“

Karolína Válová

I. Návštěvníci

*Je-li král ze slonoviny ohrožen,
co po masu a kostech
našich sester a matek a dětí?*

Ricardo Reis

Žena je nahá, zrovna se zabývá něčím, co se lépe dělá bez šatů – vtom někdo zazvoní na zvonek.

V ženě zatrne. Ztuhne: jelen na silnici spoutaný světlem reflektorů. Srdce se rozbuší. Žena přemýšlí. Nebo se o to pokouší.

Někdo znovu zvoní na zvonek. Jako první ženu napadne, že se musí obout. Ne obléct, obout. Je to hloupé? Je to prostě tak. Člověk nikdy neví, jak zareaguje. Ke kukátku jde stále nahá a bosá.

Žena neví, co má dělat. Nebudou to letáky? Někdo ze sousedů? Pošták? Nebo hůř: nebudou to *oni*?

Kluk. Žena pro něj dojde do pokoje, probudí ho a přiloží mu prst na rty. *Pšť, broučku, teď budeš muset být zticha. Zvládneš to? Uděláme to jako vždycky.*

Žena se usměje klukovu poslušnému přitakání a pošle ho, ať se schová v koupelně. A hlavně ať ani nedutá. Žena se málem nechá unést přívalem něhy, ale na to teď není ta pravá chvíle. Znovu zazvoní zvonek. Když se ujistí, že kluk je schovaný a že snad ani nemukne, za-

váhá, popadne páčidlo a opře ho o panty dveří. Pak po špičkách docupitá do kuchyně, najde pracovní plášť a zástěru, natáhne si plášť a přes něj v pase uváže zástěru. Pak si uvědomí, že to přehnala, a zástěru si sundá. Znovu zvoní zvonek, tentokrát neodbytněji. Žena jde otevřít. Vzpomene si, že je bosá. Znovu zvoní zvonek. Žena si doběhne pro pantofle a nahlédne do kukátka.

Ještě si dělala naděje, že budou dole, ale kdepak, už jsou nahoře. Někdo jim otevřel dveře od domu. Nebo snad mají na otvírání domovních dveří nějaký univerzál? Možné je všechno, to ví žena z vlastní zkušenosti. V dnešní době je možné všechno. Svět je vzhůru nohama. A nohy nemá vzhůru proto, aby mohlo dojít k příjemnému tělesnému spojení. Svět je vzhůru nohama proto, že je vzhůru nohama.

Ještě jednou zazvoní zvonek. Na dveře zaklepou klouby prstů. Jako by ty klepající klouby říkaly:

Otevřete, víme, že jste doma, cokoli řeknete, může být použito proti vám...

Na prahu stojí dva muži. Jeden má na sobě oblek s kravatou, je elegantní, štíhlý, má úzký nos i rty a v ruce drží technokratskou aktovku. Ten druhý je podsaditější, má nepřístupný výraz, na sobě montérky a v obří pazouře svírá kufřík s nářadím.

„P-promiňte, zrovna jsem dávala prát pračku, neslyšela jsem...“

Sotva to žena dořekne, dojde jí, že s touhle lží přestřelila. Z kuchyně se žádný hluk pračky neozývá.

Muži se na ženu dívají, jako by se na ni nedívali.

Je to zvláštní. Muži nepůsobí výhruzně. Spíš naopak. Ten v obleku dokonce vypadá hovor- ně, zato ten druhý je obhroublejší, neohrabaný, duchem jinde.

„Dobrý den, mladá paní,“ spustí ten hovorný v obleku. „Přišli jsme vám nainstalovat strach.“

„S-strach...?“

Ten hovorný v obleku se zatváří nevěřicně:

„Vám o tom nedali vědět?“ Očima jako by ten muž říkal: To snad ne!

Žena se kousne do rtu:

„Musí to být dneska? Já měla totiž v plánu...“

Hovorný muž v obleku se zatváří chápavě, ale trvá na svém:

„Pokrok nelze zastavit, mladá paní. Děláme to pro dobro země.“

„Jistě. Jen jsem neočekáv...“

Muž v obleku se zatváří zklamaně:

„Neříkejte mi, že jste proti dobru země.“

„Já...“

„Nebo proti pokroku.“

„...“

„Nebo proti strachu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Instalace strachu***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.